

• *Sygn. akt VII K 355/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1. *Dnia 13 grudnia 2016 roku*

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Paweł Nawara

po rozpoznaniu dnia 13 grudnia 2016 roku

sprawy

S. P.

Syn J., J. z d. W.

Urodz. (...) w O.

Oskarżonego o to, że:

I.w dniu 15 września 2015 r. w O. przy ul. (...) przed sklepem (...) trzymając w ręku karabinek pneumatyczny W. mod. (...). 68, nr (...) przeładowując go i kierując w stronę G. B. groził mu słownie pozbawieniem życia, co wzbudziło w zagrożonym uzasadnioną okolicznościami obawę, że będzie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k.

II.w dniu 15 września 2015 roku w O. przy ul. (...) w sklepie (...) zachowując się agresywnie, odpychając i używając słów obelżywych groził słownie M. P. pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną okolicznościami obawę, że będzie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k.

III.w dniu 15 września 2015 roku w O. przy ul. (...) w sklepie (...) zachowując się agresywnie, odpychając i używając słów obelżywych groził słownie G. W. pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną okolicznościami obawę, że będzie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k.

1. oskarżonego S. P. uznaje winnym czynu opisanego w części w pkt I. części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 190 § 1kk i za to przestępstwo na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

2. oskarżonego S. P. uniewinnia od czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, to jest od zarzutów popełnienia przestępstw z art. 190 § 1kk,

3. na podst. art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 270 złotych, w tym 200 złotych tytułem opłaty, a na podst. art. 632 pkt 2 Kpk kosztami postępowania w części uniewinniającej oskarżonego od zarzucanych mu czynów obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie

co następuje:

G. W. jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę w sklepie (...) w O. przy ulicy (...) na stanowisku kasjer – sprzedawca. W dniu 15 września 2015 roku wymieniona pracowała w godzinach 15:00-24:00.

Około godziny 20:00 do wskazanego sklepu wszedł S. P., celem wymiany posiadanego piwa na zimne. W tym czasie w sklepie oprócz G. W. przebywała także jej znajoma M. P.. Z kolei przed sklepem znajdowali się G. B., A. G. i M. J.. Kiedy G. W. poprosiła klienta o jego piwo, celem sprawdzenia terminu ważności, S. P. zaczął zachowywać się agresywnie w stosunku do jej osoby. W konsekwencji pomiędzy ww. osobami doszło do słownej utarczki, w trakcie której G. W. nakazała S. P. opuszczenie sklepu. W tym momencie S. P. otworzył lodówkę, celem wymiany piwa na zimne, na co z kolei zareagowała M. P., która stała przy lodówce. Wówczas S. P. zaczął zachowywać się niestosownie również w stosunku do M. P., odpychając ją dodatkowo na bok i wyzywając słowami wulgarnymi. W efekcie powyższego do sklepu wszedł M. J., w dalszej kolejności zaś G. B., którzy wyprowadzili S. P. na zewnątrz sklepu. Następnie S. P. udał się do zaparkowanego nieopodal samochodu osobowego marki (...), skąd wziął karabinek pneumatyczny W.mod. (...). 68 o numerze (...), po czym wrócił na miejsce zdarzenia, gdzie trzymając go w ręce, w dalszej kolejności przeładowując go i kierując w stronę G. B. oświadczył mu stanowczo, że pozbawi go życia, używając słów „Co teraz gnoju? Teraz cię zajebię”. Zachowywał się przy tym nerwowo oraz agresywnie. Ponadto sprawiał wrażenie osoby niezrównoważonej, a świadkami tego zdarzenia byli A. G., M. J., M. P., w dalszej kolejności zaś G. W.. W tym czasie A. G. podszedł do S. P., po czym chwycił go i przewrócił na ziemię, z kolei M. J. zabrał mu broń, którą przekazał G. W.. Po chwili z samochodu osobowego marki (...) wyszedł A. P., który zabrał S. P. do samochodu, po czym oddalili się w nieznanym kierunku. W międzyczasie na miejsce zdarzenia wezwano policję.

Po przybyciu na miejsce zdarzenia funkcjonariusze P. D. oraz M. U. przeprowadzili stosowne czynności, w tym zabezpieczyli przekazany przez G. W. opisany powyżej karabinek pneumatyczny. Funkcjonariuszom P. nikt nie zgłaszał, że S. P. miał używać gróźb karalnych wobec innych osób, niż G. B..

Tego samego dnia G. B. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z wnioskiem o ściganie sprawcy czynu kwalifikowanego treścią art. 190 § 1 k.k.

Zabezpieczony w dniu zdarzenia karabinek W.mod. SG 68 kal. 68 nr (...) produkcji niemieckiej w świetle przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji nie jest bronią palną. Mechanizmy przedmiotowego karabinka pneumatycznego działają prawidłowo i z jego lufy można wystrzeliwać pociski kuliste kal. 68 przeznaczone do urządzeń pneumatycznych, przy wykorzystaniu sprężonego gazu CO₂ pobieranego z pojemnika umocowanego wewnątrz jego kolby, a średnia wartość początkowej energii kinetycznej pocisków wystrzeliwanych z lufy przedmiotowego karabinka pneumatycznego wynosi 9,2 J, co oznacza, że zabezpieczony karabinek pneumatyczny, w świetle przepisów ww. ustawy, nie jest bronią pneumatyczną i na jego posiadanie nie jest wymagana karta rejestracji.

Postanowieniem z dnia 02.11.2015r., sygn. akt 3 Ds. 1356/15, Prokurator Prokuratury Rejonowej w Opolu - wobec braku znamion przestępstwa publicznoskargowego, a stwierdzenia zaistnienia występku prywatnoskargowego przy równoczesnym braku interesu społecznego przemawiającego za objęciem powyższego ściganem z urzędu – odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyn z art. 157 § 2 k.k. polegający na tym, że w dniu 15.09.2015r. w O. na ul. J.B. R., w okolicy sklepu (...) A. G. przewracając na ziemię pokrzywdzonego S. P. w celu odebrania mu przedmiotu przypominającego wyglądem broń palną, a stanowiącego replikę broni typu „shotgun”, spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci powierzchownego urazu powłok głowy, naruszające czynności narządów ciała i powodujące rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7.

Dowody:

- zeznania świadka G. B. – k. 2-3, 126-127,
- zeznania świadka B. D. – k. 14, 154-155,
- częściowo zeznania świadka G. W. – k. 17-20, 56-57, 136-137,
- zeznania świadka M. U. – k. 28, 155-156,
- zeznania świadka A. G. – k. 30-31, 139-140,
- zeznania świadka M. J. – k. 36-37, 140-141,
- częściowo zeznania świadka A. P. – k. 42-43, 137-139,
- częściowo zeznania świadka M. P. – k. 51-52, 151-153,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 80, 124-125,
- protokół zatrzymania rzeczy – k. 6-8,
- protokół oględzin rzeczy – k. 9-10,
- opinia nr (...) z dnia 28.12.2015r. – k. 64-66,
- pokwitowanie odbioru rzeczy – k. 81.
- postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 02.11.2015r. – k. 45-46.

S. P. urodził się (...) w O.. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest stolarzem. Obecnie pracuje w firmie (...) w C. jako spawacz, uzyskując z tego tytułu dochód w wysokości około 1.300 zł netto. Nie posiada istotnego majątku.

S. P. był uprzednio karany sędownie. Ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 14.01.2015r., sygn. akt II K 471/14, został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda stawka. Obecnie odbywa karę w formie dozoru elektronicznego.

Dowody:

- dane osobopoznawcze – k. 83,
- dane o karalności z K. – k. 47-49, 69-71, 104-106, 143-145,
- informacja o dochodach – k. 86.

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego i oskarżonego **S. P.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych i skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy składania wyjaśnień, jak i odpowiedzi na pytania. Podał tylko, że nie miał zamiaru nikomu zrobić żadnej krzywdy.

/k. 80, 124-125/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje :

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony S. P. jest winny popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu z art. 190 § 1 k.k. Materiał ten nie dał jednak dostatecznych podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstw opisanych w zarzutach II i III. Z tego też względu w tym zakresie należało go uniewinnić.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach G. B., popartych zeznaniami świadków: B. D., G. W. (częściowo), M. U., A. G., M. J. i M. P. (częściowo). Jedynie w ograniczonym zakresie wykorzystano zeznania świadka A. P. oraz wyjaśnienia oskarżonego S. P..

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał także wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w aktach sprawy. Sąd uwzględnił zatem niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy, protokołu oględzin rzeczy, opinii nr (...) z dnia 28.12.2015r. – k. 64-66, a także pokwitowania odbioru rzeczy. Natomiast ustalenia w zakresie sytuacji osobistej i materialnej oskarżonego oraz informacji o jego karalności Sąd poczynił w oparciu o dane osobopoznawcze, dane o karalności oraz informację o dochodach, które to dokumenty zostały sporządzone przez właściwe podmioty i w sposób nakazany przez prawo.

W ocenie Sądu spójne, logiczne oraz konsekwentne zeznania G. B. w powiązaniu zeznaniami innych świadków, a to z zeznaniami świadków: A. G., M. J., M. P., w dalszej kolejności zaś G. W. pozwoliły na dokonanie stanowczych i pewnych ustaleń w zakresie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucony mu w punkcie I aktu oskarżenia czyn przestępny kwalifikowany treścią art. 190 § 1 k.k. Wskazać należy, że świadek G. B. z możliwą precyzyjnością opisał przebieg inkryminowanego zdarzenia, w tym odtworzył sposób zachowania się oskarżonego oraz powtórzył wypowiedziane przez niego słowa, przy czym przesłuchiwany podawał dokładnie i szczerze tylko te okoliczności sprawy, które z uwagi na osobiste uczestnictwo były mu wiadome. W szczególności z zeznań G. B. wynika, że w dniu 15 września 2015 roku w sklepie (...) zlokalizowanym w O. przy ulicy (...) pomiędzy G. W. a S. P., w dalszej kolejności zaś pomiędzy oskarżonym a M. P. doszło do słownej utarczki odnośnie wymiany piwa należącego do S. P. na zimne, w efekcie czego interweniowali M. J. i G. B., którzy wyprowadzili S. P. na zewnątrz sklepu. Z zeznań ww. osoby wynika również, że w dalszej kolejności S. P. udał się do zaparkowanego nieopodal samochodu osobowego marki (...), skąd wziął przedmiot przypominający wyglądem broń palną, po czym wrócił na miejsce zdarzenia, gdzie trzymając go w ręce, a następnie przeładowując go i kierując w stronę G. B. oświadczył mu stanowczo, że pozbawi go życia, używając przy tym słów takich jak „Co teraz gnoju? Teraz cię zajebię”. Zeznali o tym także świadkowie: A. G., M. J. i M. P., wskazując, że oskarżony groził G. B. pozbawieniem życia kierując w jego stronę broń. Natomiast istnienie odmiennych wersji odnośnie słów wypowiedzianych przez oskarżonego w ocenie Sądu nie dyskwalifikuje ww. osób jako wiarygodnych źródeł dowodowych, a jest wynikiem dynamicznego oraz szybkiego przebiegu zdarzenia. W złożonych przez siebie zeznaniach pokrzywdzony wyraził ponadto realną, uzasadnioną okolicznościami, obawę o swoje życie.

Uzupełnieniem oraz potwierdzeniem wersji przedstawionej przez ww. osoby były ponadto zeznania świadka G. W., która potwierdziła fakt posiadania przez oskarżonego przedmiotu przypominającego wyglądem broń palną oraz jego agresywne zachowanie, a także zeznania funkcjonariuszy P., czyli osób zaufania publicznego, którzy interweniowali w dniu zdarzenia - B. D. i M. U., zabezpieczając przekazany im przez pracownika sklepu przedmiot przypominający broń typu shotgun.

Z opinii nr (...) z przeprowadzonych badań broni i balistyki z dnia 28.12.2015r. wynika natomiast, że zabezpieczony w dniu zdarzenia karabinek W. mod.(...)68 kal. 68 nr (...) produkcji niemieckiej w świetle przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji nie jest bronią palną. W opinii tej wskazano również, że mechanizmy przedmiotowego karabinka pneumatycznego działają prawidłowo i z jego lufy można wystrzeliwać pociski kuliste kal. 68 przeznaczone do urządzeń pneumatycznych, przy wykorzystaniu sprężonego gazu CO₂ pobieranego z pojemnika umocowanego wewnątrz jego kolby, a średnia wartość początkowej energii kinetycznej pocisków wystrzeliwanych z lufy przedmiotowego karabinka pneumatycznego wynosi 9,2 J, co oznacza, że zabezpieczony

karabinek pneumatyczny, w świetle przepisów ww. ustawy, nie jest bronią pneumatyczną i na jego posiadanie nie jest wymagana karta rejestracji.

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadka A. P. mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tych fragmentach, które znalazły potwierdzenie w obiektywnych dowodach. W pozostałym zaś zakresie, dotyczącym w szczególności kwestionowania sprawstwa oraz winy oskarżonego, Sąd odmówił im wiarygodności i tym samym mocy dowodowej. Zdaniem Sądu oświadczenia procesowe w tym zakresie potraktować należy jako przyjętą – acz nieudolną – linię obrony S. P., natomiast zeznania świadka A. P. są wyrazem solidarności i znajomości z oskarżonym. W szczególności, jak wynikało z zeznań kolegi oskarżonego A. P., gdyby oskarżony miał „broń” owiniętą w koszulkę, z której dodatkowo nigdzie nie celował, to nie widzieliby jej i nie opisywali zarówno pokrzywdzony B., jak i pozostali świadkowie.

W obliczu tych ustaleń zachowanie oskarżonego wyczerpało zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.190 § 1 k.k. Przestępstwo określone w tym artykule polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, przy czym przestępstwo to ma charakter materialny, czyli skutkowy. Ów skutek musi polegać na wzbudzeniu w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba zostanie spełniona, a co za tym idzie pokrzywdzony musi potraktować tę groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Znamiennym jest jednak fakt że o uzasadnionej obawie wzbudzonej groźbą można mówić wtedy, gdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości, w porównywalnych warunkach uznałby tę groźbę za realną i wzbudzającą obawę. Warto także dodać, że przestępstwo groźby karalnej skierowane jest przeciwko wolności człowieka w sferze psychicznej, tj. poczucia bezpieczeństwa, rozumianego jako wolność od strachu i obawy o naruszenie innych jego - lub osób mu najbliższych - dóbr. Bez wątplenia wolność od uczucia strachu, zagrożenia nie jest dobrem mierzalnym w sensie fizycznym, zatem ocena szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu w sferze psychicznej, zachowaniem stypizowanym w normie art. 190 § 1 k.k., może być także dokonywana, m.in. przez pryzmat charakteru i czasu podjęcia przez pokrzywdzonego działań zmierzających do ochrony naruszonego dobra. Zachowanie pokrzywdzonego będzie bowiem wskazywało na poziom jego indywidualnych negatywnych dolegliwości w sferze psychicznej, a więc poziom obaw, strachu, czy wręcz przerażenia wywołanych bezprawnym zachowaniem sprawcy czynu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007r., IV KK 273/06).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że oskarżony S. P. wymierzył do pokrzywdzonego G. B. z przedmiotu ludzako przypominającego wyglądem broń palną, oświadczając uprzednio pokrzywdzonemu, że pozbawi go życia przy użyciu słów takich jak „Co teraz gnoju? Teraz cię zajebię”. Zachowanie takie pokrzywdzony jednoznacznie odebrał jako groźbę spowodowania u niego co najmniej uszczerbku na zdrowiu, a odczucie pokrzywdzonego w tej sytuacji należy uznać za uzasadnione okolicznościami w jakich miało miejsce. Dodatkowo w reakcji na zachowanie oskarżonego pokrzywdzony w tym samym dniu złożył zawiadomienie o przestępstwie wraz z wnioskiem o ściganie, co świadczy o wysokim poziomie strachu oraz przerażenia wywołanych bezprawnym zachowaniem oskarżonego. W tych okolicznościach niewątpliwym jest zatem fakt, że oskarżony S. P. w dniu 15 września 2015 roku w O. przy ulicy (...) przed sklepem (...) trzymając w ręku karabinek pneumatyczny W.mod. (...). 68 nr (...), przeładowując go i kierując w stronę G. B. groził mu słownie pozbawieniem życia, co wzbudziło w zagrożonym uzasadnioną okolicznościami obawę, że będzie spełniona.

Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd doszedł przy tym do przekonania, że oskarżonemu nie można przypisać popełnienia czynów z zarzutów II i III. Prawdą jest, że oskarżony w sposób wulgarny i niestosowny zwrócił się w dniu 15 września 2015 roku do G. W., w dalszej kolejności zaś do M. P., niemniej jednak w ocenie Sądu materiał dowodowy nie dawał dostatecznych podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa gróźb karalnych na szkodę wymienionych, a nade wszystko zachowanie oskarżonego nie wzbudziło to u wymienionych obawy o własne życie, czy zdrowie. Wskazać należy, że G. W. w toku pierwszego przesłuchania mającego miejsce 5 dni po zdarzeniu nie podała treści słów, które oskarżony wypowiedział do niej w dniu 15 września 2015 roku. W dniu 20 września 2015 roku pokrzywdzona G. W. nie złożyła również wniosku o ściganie oskarżonego za groźby pozbawienia jej życia, a ponadto nie wspomniała nic o tym, że oskarżony groził pozbawieniem życia także jej znajomej, czyli M. P.. O rzekomych

groźbach kierowanych wobec jej osoby, a także wobec osoby M. P. pokrzywdzona G. W. poinformowała dopiero w toku kolejnego przesłuchania mającego miejsce w dniu 17 listopada 2015 roku, czyli ponad miesiąc od dnia zdarzenia. Co prawda świadek A. G. wspominał o kierowaniu groźb wobec pokrzywdzonej G. W., niemniej jednak osoba ta nie podała jakichkolwiek informacji odnośnie groźb kierowanych wobec M. P.. Co więcej informacji takich nie posiadał również pokrzywdzony G. B., który bezpośrednio po zdarzeniu złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, a w jego toku nie podawał, by oskarżony groził także innym osobom, choć interweniował w związku z zachowaniem oskarżonego na terenie sklepu. (...) na ten temat nie posiadał również świadek M. J., który w trakcie przesłuchania wskazał jedynie, że oskarżony bezpośrednio groził wyłącznie G. B., a ponadto policjanci interweniujący w dniu zdarzenia, którzy w złożonych przez siebie zeznaniach wskazali wprost „Po przybyciu na miejsce zastano świadków zdarzenia oraz pracownicę sklepu, których wylegitymowano. Ustalono, że do sklepu przyszedł młody mężczyzna z piwem i chciał je wymienić na zimne, ale pracownica nie zgodziła się i z tego powodu doszło do sprzeczki. W trakcie tego do sklepu weszło dwóch świadków i wyprowadzili awanturującego się mężczyznę na zewnątrz. Następnie mężczyzna udał się do zaparkowanego w pobliżu auta i wrócił trzymając w ręce broń. Następnie wycelował ją w stronę jednego ze świadków i groził mu pozbawieniem życia. W tym czasie pozostałych dwóch świadków obezwładniło mężczyznę i odebrało mu broń” (zeznania B. D. – k. 14). Słów o treści groźby nie podała - co znamienne - także pokrzywdzona M. P., która dodatkowo dopiero przed Sądem podała, że oskarżony przed sklepem również i w nią celował, o czym wcześniej nie wspominała.

W tych okolicznościach (pominięcie tak istotnych a zarazem drastycznych dla pokrzywdzonych elementów zajścia) – zdaniem Sądu – pokrzywdzone G. W. i M. P. są niewiarygodne co do przebiegu zdarzenia w tym zakresie, natomiast świadkowie przesłuchani w niniejszej sprawie podają rozbieżne wersje. Wskazać należy, że materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne odtworzenie treści słów wypowiedzianych przez oskarżonego do pokrzywdzonych G. W. i M. P., a sam oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Niewątpliwym jest jedynie fakt, że w inkryminowanym dniu oskarżony zachowywał się agresywnie i niestosownie w stosunku do ww. pokrzywdzonych, na co już zwrócono uwagę wcześniej, niemniej jednak nie jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że S. P. groził G. W. i M. P. w rozumieniu dyspozycji art. 190 § 1 k.k. Z uwagi na powyższe Sąd powziął wątpliwości co do rzeczywistej treści oraz znaczenia słów wypowiedzianych przez oskarżonego w dniu 15 września 2015 roku w kierunku pokrzywdzonych G. W. i M. P.. Z tego też względu, mając na uwadze art. 5 § 2 k.p.k., należało uniewinnić S. P. od popełnienia przestępstw opisanych w zarzutach II i III. Dodać jeszcze trzeba, że na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze P., którym ani G. W., ani też M. P., ani wreszcie inne osoby nie wspominały nic, jakoby oskarżony miał grozić w/wymienionym pozbawieniem życia, czy spowodowaniem obrażeń. Gdyby tak było, jak zeznawali funkcjonariusze, znalazłoby się to w notatce ze zdarzenia, jak i w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, co miejsca nie miało. Reasumując, nie dezawuuując a priori zeznań świadków G. W. i M. P., Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał dostatecznych podstaw do przypisania oskarżonemu czynów opisanych w pkt II i III skargi publicznej Prokuratora.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków oraz postać zamiaru i motywację sprawcy. Natomiast oceniając stopień winy oskarżonego należało uwzględnić jego wiek, poziom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sytuację motywacyjną. Bez wątplenia przestępstwo popełnione przez oskarżonego było bezprawne i zawinione. Sąd nie dopatrywał się także żadnych okoliczności, które mogłyby wyłączyć jego winę. Oskarżony osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie może on spowodować.

Okolicznością obciążającą była także uprzednia karalność oskarżonego. Sąd nie dopatrywał się natomiast żadnych okoliczności łagodzących.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd – na podstawie art. 190 § 1 k.k. – wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, dostosowując ich wymiar do wagi czynu, przy czym wysokość stawki dziennej w kwocie 20 złotych dostosowana została do stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 200 zł tytułem opłaty, a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w części uniewinniającej oskarżonego od zarzucanych mu czynów obciążono Skarb Państwa.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.